

Arrest

nr. 285 679 van 3 maart 2023
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 19 januari 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 16 november 2022 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 6 februari 2023 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 15 februari 2023.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 25.05.2021 werd ingediend door :

T., H.R.[...]

nationaliteit: Iran

[...]

Ook gekend als: T., H.

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene vroeg op 30.10.2003 asiel aan in België. Deze asielpcedure werd op 14.12.2005 afgesloten met de beslissing 'niet erkend' door de toenmalige Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen (VBC). De duur van de procedure – namelijk iets minder dan 2 jaar en 4 maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000).

Betrokkene diende op 20.10.2005 een aanvraag artikel 9.3 in en ontving op 29.02.2008 een positieve beslissing waarmee hij recht kreeg op tijdelijk verblijf. Op 16.12.2008 kreeg hij zijn eerste A-kaart, deze werd verlengd op 28.05.2009. Op 01.06.2010 kreeg betrokkene een B-kaart, met geldigheid tot 01.06.2015.

Betrokkene verwijst naar zijn langdurig verblijf en haalt aan reeds sinds 2003 in België te verblijven. Echter, op 15.03.2013 verloor betrokkene zijn verblijfsrecht in België. Betrokkene vermeldt voor een korte periode terug te zijn gekeerd naar Iran en eveneens kort in Duitsland te hebben verbleven. Er dient opgemerkt te worden dat uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene in 2013 in Duitsland werd veroordeeld voor een gevangenisstraf van 3 jaar. Na het uitzitten van twee derde van deze straf werd betrokkene vrijgelaten in april 2014. Op 24.11.2015 werd betrokkene in België opgepakt door de politie nadat hij zich had aangemeld bij het vreemdelingenloket van de gemeente Etterbeek. Betrokkene stond SIS geseind door Duitsland. Betrokkene mocht beschikken. Hij ondertekende op 24.11.2015 eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Betrokkene vermeldt dat hij niet kan terugkeren naar Iran aangezien hij sinds zijn bekering tot het christendom problemen ondervindt, het er voor hem niet veilig is en dat Iraanse christenen het meest vervolgd worden door de overheid en ook door hun familie. Echter, dit is een blote bewering. Betrokkene legt hier geen bewijzen van voor. Daarnaast zou betrokkene in het land van herkomst niets hebben om naar terug te keren. Hij zou er noch bestaansmiddelen hebben, noch huisvesting om te overleven gedurende de tijd die nodig is om de formaliteiten te vervullen met het oog op het aanvragen van een verblijf. Betrokkene legt hier echter geen bewijzen van voor. Niets verhindert betrokkene derhalve om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het staat betrokkene vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Dit is betrokkene niet onbekend. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat betrokkene reeds begin 2016 vrijwillig teruggekeerd is met IOM naar Teheran. IOM beschikt over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene geen bestaansmiddelen zou hebben, noch huisvesting om te overleven gedurende de tijd die nodig is om de formaliteiten te vervullen met het oog op het aanvragen van een verblijf niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Betrokkene legt een arbeidsovereenkomst uit 2012 voor dat aantoonde dat hij reeds gewerkt heeft in België. Het feit dat betrokkene tewerkgesteld was, vormt evenmin een buitengewone omstandigheid aangezien deze tewerkstelling alleen werd toegestaan zolang zijn asielpcedure niet was afgesloten en op de momenten dat hij in het bezit was van een verblijfsvergunning. Dit had enkel als doel betrokkene de mogelijkheid te geven om tijdens zijn verblijf in zijn eigen behoeften te voorzien.

Wat het inroepen van art. 8 van het EVRM betreft, dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene niet aantoonde dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven. Ook toont betrokkene niet aan dat hij in België sociale banden heeft die zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid dat dienstig kan verwezen worden naar art. 8 EVRM.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene in België nooit in aanraking gekomen is met het gerecht en een blanco strafregister heeft, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De overige aangehaalde elementen (zijn actieve en passieve kennis van het Frans en de gevolgde taallessen, zijn grote kennissen- en vriendenkring, het feit dat hij in België naar school ging, dat hij deelnam aan het gemeenschapsleven, het feit dat hij is overgegaan tot de verinnerlijking van onze Belgische taal, zeden en gewoonten en zich de Belgische samenlevingsnormen in hoge mate eigen heeft gemaakt op economisch, sociaal en cultureel terrein en op andere terreinen van het maatschappelijke leven, het feit dat hij werkwilig is en werkaanbiedingen heeft gekregen, voorgelegde bankkaarten, SIS-kaart, abonnement voor openbaar vervoer, wettigingskaart OCMW, bewijzen van betalingen van belastingen, identificatiebadge UCL, huurcontracten, een herinnering aan een technische controle op zijn oud adres, aansluitingen bij de mutualiteit, Belgisch rijbewijs, getuigenissenverklaringen, zijn integratie en duurzame lokale verankering) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het enig middel luidt als volgt:

“- SCHENDING VAN ARTIKEL 9BIS VREEMDELINGENWET

- SCHENDING VAN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL, REDELIJKHEIDSBEGINSEL EN DE MATERIËLE MOTIVERINGSVERPLICHTING

1. Door de verzoekende partij werd een aanvraag tot machtiging van verblijf om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven gericht tot de verwerende partij, zich baserende op zijn situatie en het bepaalde in art. 9bis Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Deze bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die voorschrijft dat een vreemdeling de machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

De buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet betreffen de omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om de aanvraag in te dienen vanuit het buitenland, via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen.

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

In casu oordeelde de gemachtigde dat de door de verzoekende partij aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat zij zijn verblijfsaanvraag niet kan indienen via de, in artikel 9 van de vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

2. Door verzoeker werd in zijn aanvraag tot machtiging van verblijf zijn bijzonder lang verblijf in België benadrukt. Verzoeker benadrukte eveneens de bijzonder lange periode dat hij afwezig is gebleven uit zijn land van herkomst (Iran), waardoor hij de binding met zijn land van herkomst is verloren.

Door de gemachtigde worden deze opgeworpen elementen ook vermeld in de bestreden beslissing en derhalve bevestigd.

Door de gemachtigde wordt aangehaald als volgt: "Betrokkene vroeg op 30.10.2003 asiel aan in België. Deze asielpcedure werd op 14.12.2005 afgesloten met de beslissing 'niet erkend' door de toenmalige Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen (VBC). De duur van de procedure – namelijk iets minder dan 2 jaar en 4 maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000).

Betrokkene diende op 20.10.2005 een aanvraag artikel 9.3 in en ontving op 29.02.2008 een positieve beslissing waarmee hij recht kreeg op tijdelijk verblijf. Op 16.12.2008 kreeg hij zijn eerste A-kaart, deze werd verlengd op 28.05.2009. Op 01.06.2010 kreeg betrokkene een B-kaart, met geldigheid tot 01.06.2015.

Betrokkene verwijst naar zijn langdurig verblijf en haalt aan reeds sinds 2003 in België te verblijven. Echter, op 15.03.2013 verloor betrokkene zijn verblijfsrecht in België. Betrokkene vermeldt voor een korte periode terug te zijn gekeerd naar Iran en eveneens kort in Duitsland te hebben verbleven. Er dient opgemerkt te worden dat uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene in 2013 in Duitsland werd veroordeeld voor een gevangenisstraf van 3 jaar. Na het uitzitten van twee derde van deze straf werd betrokkene vrijgelaten in april 2014. Op 24.11.2015 werd betrokkene in België opgepakt door de politie nadat hij zich had aangemeld bij het vreemdelingenloket van de gemeente Etterbeek. Betrokkene stond SIS geseind door Duitsland. Betrokkene mocht beschikken. Hij ondertekende op 24.11.2015 eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13)" (stuk 1, pagina 1).

Het staat derhalve buiten betwisting dat verzoeker in België is toegekomen op 30 oktober 2003, dat hij meerdere verblijfsaanvragen heeft ingediend, dat verzoeker in België ook een legaal verblijf heeft bekomen op 29 februari 2008 en dit tot en met 15 maart 2013. Verzoeker verbleef gedurende deze periode in België. Hij werd evenwel ambtshalve geschrapt, doordat hij in Duitsland in detentie verbleef. Verzoeker zat twee derde van zijn straf uit en werd vrijgelaten in april 2014. Hij keerde hierop terug naar België, hetgeen een belangrijke indicatie is van de band die verzoeker heeft met België.

Verzoeker keerde nadien, op 25 februari 2016, op vrijwillige wijze terug naar Teheran. Hij deed dit met steun van het IOM. Verzoeker kon echter niet in Iran verblijven. Dit was voor hem een vreemd land, waar hij geen leven meer kon hebben of opbouwen. Verzoeker keerde daarom opnieuw naar België terug, hetgeen opnieuw een belangrijke indicatie is van de band die verzoeker heeft met België. Zowel na zijn verblijf in Duitsland als in Iran, keerde verzoeker terug naar België toe.

Door verzoeker werd in zijn aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet, in navolging van het bovenstaande, dan ook aangehaald dat hij geen band meer heeft met zijn land van herkomst. Hij heeft in Iran niets of niemand meer om naar terug te keren. Hij heeft er geen bestaansmiddelen en geen huisvesting. Hij kan er derhalve niet voldoen in zijn essentiële basisbehoeften.

Door de gemachtigde wordt hierover evenwel geoordeeld, in een volgende paragraaf van de bestreden beslissing, als volgt: “Daarnaast zou betrokkene in het land van herkomst niets hebben om naar terug te keren. Hij zou er noch bestaansmiddelen hebben, noch huisvesting om te overleven gedurende de tijd die nodig is om de formaliteiten te vervullen met het oog op het aanvragen van een verblijf. Betrokkene legt hier echter geen bewijzen van voor” (stuk 1, pagina 2).

Dit oordeel is onzorgvuldig en kennelijk onredelijk.

De gemachtigde erkent immers in de bestreden beslissing dat verzoeker in België is toegekomen op 30 oktober 2003, dat hij meerdere verblijfsaanvragen heeft ingediend, dat verzoeker in België ook een legaal verblijf heeft bekomen op 29 februari 2008 en dit tot en met 15 maart 2013. Verzoeker verbleef gedurende deze periode in België. Deze elementen werden ook aangehaald door verzoeker.

Verzoeker werd evenwel ambtshalve geschrapt, doordat hij in Duitsland in detentie verbleef. Verzoeker zat twee derde van zijn straf uit en werd vrijgelaten in april 2014. Hij keerde hierop terug naar België, hetgeen een belangrijke indicatie is van de band die verzoeker heeft met België (en andersom: het gebrek aan een band met Iran).

Verzoeker keerde nadien, op 25 februari 2016, op vrijwillige wijze terug naar Teheran. Hij deed dit met steun van het IOM. Verzoeker kon echter niet in Iran verblijven. Dit was voor hem een vreemd land, waar hij geen leven meer kon hebben of opbouwen. Verzoeker keerde daarom opnieuw naar België terug, hetgeen opnieuw een belangrijke indicatie is van de band die verzoeker heeft met België. Zowel na zijn verblijf in Duitsland als in Iran, keerde verzoeker terug naar België toe.

Hieruit dient te worden afgeleid dat, gelet op de bovenvermelde elementen waaronder de zeer langdurige afwezigheid van verzoeker uit Iran, dit minstens een ernstige indicatie is dat verzoeker geen bestaansmiddelen en/of huisvesting meer heeft in Iran. Hiermee diende de gemachtigde dan ook rekening te houden.

Dat de gemachtigde louter stelt dat verzoeker geen “bewijzen” zou hebben voorgebracht dat hij geen huisvesting of inkomen heeft in Iran, miskent de specifieke situatie van verzoeker (zoals gekend en erkend door verweerder in de bestreden beslissing). Het blijkt daarentegen zelfs niet dat de gemachtigde deze elementen heeft overwogen. Er wordt louter gesteld dat er geen bewijs zou zijn voorgelegd door verzoeker, zonder rekening te houden met de gekende en erkende persoonlijke voorgeschiedenis van verzoeker.

De stelling in de bestreden beslissing dat verzoeker bekend is met het IOM omdat hij “begin 2016 vrijwillig teruggekeerd is”, doet hieraan geen afbreuk. Dit element wordt immers enkel vermeld met betrekking tot de vraag of verzoeker gekend is met het IOM. De gemachtigde had hieruit bovendien kunnen afleiden dat verzoeker opnieuw is teruggekeerd naar België, nadat hij voorheen reeds langdurig woonachtig was in België. Dit benadrukt andermaal de moeilijkheden die verzoeker ondervond in Iran, waarmee de gemachtigde diende rekening te houden.

Het oordeel van de gemachtigde is hierom in strijd met artikel 9bis Vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.

3. Door verzoeker werd in zijn aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet aangehaald dat hij als christen niet veilig is in Iran. Hij wees erop dat christenen in Iran in het bijzonder worden vervolgd door de overheid en hun familie.

Verzoeker kan dan ook in Iran als bekeerd worden gepercipieerd en/of een afvalligheid worden toegedicht waardoor verzoeker bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een daadwerkelijk gevaar voor vervolging loopt. Afvalligheid vormt een strafbaar feit, hetgeen bestraft kan worden met de doodstraf. Gelet op artikel 167 van de grondwet kunnen rechters afvalligen op basis van hun eigen interpretatie van de islamitische rechtsbronnen en fatwa's een gevangenisstraf opleggen of ter dood veroordelen (Algemeen ambtsbericht Iran Ministerie van Buitenlandse Zaken van Nederland, mei 2022, punt 3.2.2.4, pagina 67-68, te consulteren via: <https://www.rijksoverheid.nl/documenten/ambtsberichten/2022/05/31/algemeen-ambtsbericht-iran-van-mei-2022>).

De gemachtigde stelt hierover louter dat dit een “blote bewering” is en verzoeker “geen bewijzen” hiervan zou hebben voorgelegd (stuk 1, pagina 2).

Dit is foutief. Door verzoeker werden onder stuk 9 getuigenverklaringen bijgevoegd bij zijn aanvraag tot machtiging van verblijf. Er werd onder meer een getuigenverklaring bijgevoegd van de pastoor van de Iraanse kerk van Brussel, daterende van 24 februari 2011. In de verklaring wordt aangegeven dat verzoeker betrokken is bij de kerk en hij effectief de diensten heeft bijgewoond.

Dit vormt derhalve weldegelijk een bewijs van de stelling van verzoeker, waarmee de gemachtigde ten onrechte geen rekening heeft gehouden.

Het oordeel van de gemachtigde is hierom in strijd met artikel 9bis Vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.

4. Gelet op bovenvermelde redenen blijkt dat de beoordeling van de gemachtigde inzake de “buitengewone omstandigheden” niet kan worden bijgetreden op basis waarvan de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard en dringt zich een schending op van artikel 9bis Vreemdelingenwet, samengelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.”

2.2. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de totstandkoming van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 28 juni 2018, nr. 241.985, ROELS).

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel, wanneer een beslissing steunt op feitelijk juiste en rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931, VAN LAETHEM).

Met de bestreden beslissing wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beoordeeld. De draagwijdte van deze bepaling werd door verzoeker correct toegelicht. In casu is dus de vraag aan de orde of de verwerende partij op deugdelijke wijze kon oordelen dat verzoeker geen buitengewone omstandigheden heeft aangetoond die hem zouden toelaten om zijn aanvraag in België in te dienen, in plaats van, zoals de regel het voorschrijft, via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor zijn verblijfplaats of plaats van oponthoud in het buitenland. Met andere woorden wordt nagegaan of al dan niet terecht werd geoordeeld dat verzoeker niet afdoende aannemelijk heeft gemaakt dat het voor hem onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om de aanvraag te doen vanuit zijn land van oorsprong of het land waar hij gemachtigd is te verblijven.

Het uitgangspunt bij deze beoordeling is de aanvraag die werd ingediend en de daarin aangevoerde elementen. Immers, de bewijslast bij het indienen van zulk een aanvraag rust op de aanvrager, die alle gegevens moet bijbrengen die de aanspraken die hij meent te kunnen maken kunnen staven. Bovendien zou de Raad zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan de verwerende partij werden voorgelegd in de loop van het besluitvormingsproces. Voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling moet de Raad zich plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdend met de op dat moment voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999).

Verzoeker citeert de tweede, derde en vierde paragrafen van de redengeving en betoogt dat deze de bevestiging inhouden van zijn langdurig verblijf in België en het feit dat hij gedurende een bijzonder lange periode afwezig is gebleven uit Iran.

In een eerste middelonderdeel viseert hij de volgende motivering:

“Daarnaast zou betrokkene in het land van herkomst niets hebben om naar terug te keren. Hij zou er noch bestaansmiddelen hebben, noch huisvesting om te overleven gedurende de tijd die nodig is om de formaliteiten te vervullen met het oog op het aanvragen van een verblijf. Betrokkene legt hier echter geen bewijzen van voor.”

Verzoeker betoogt dat dit in het licht van zijn antecedenten zoals die ook zijn aangehaald in de bestreden beslissing, onzorgvuldig en kennelijk onredelijk is. Zijn zeer lang afwezigheid uit Iran is minstens een ernstige indicatie van het feit dat hij geen bestaansmiddelen en/of huisvesting meer heeft in Iran. Het motief dat hij dienaangaande geen bewijzen zou hebben voorgebracht miskent zijn specifieke situatie die nochtans is erkend in de bestreden beslissing, zo stelt hij.

De Raad stelt vast dat de verwerende partij inderdaad niet betwist dat verzoeker in België is toegekomen in 2003, dat hij meerdere verblijfsaanvragen heeft ingediend, dat hij in België een legaal verblijf heeft gehad tussen 2008 en 2013, dat hij nadien heeft verbleven in Duitsland en Iran waarna hij steeds terugkeerde naar België. Waar verzoeker stelt dat het lang verblijf in België, het feit dat hij telkens terugkeerde naar België en de zeer langdurige afwezigheid uit Iran, een belangrijke indicatie is van zijn band met België en aldus van het gebrek aan band met Iran en minstens een ernstige indicatie is dat verzoeker geen bestaansmiddelen en/of huisvesting meer heeft in Iran, toont hij nog niet aan dat de verwerende partij onzorgvuldig of kennelijk onredelijk heeft geoordeeld. Zoals verzoeker zelf aangeeft kunnen deze elementen hoogstens een indicatie zijn van het gebrek aan banden, huisvesting en bestaansmiddelen in Iran, maar vormen zij daarvan nog geen bewijs. De verwerende partij kon dus terecht oordelen dat hij daarvan geen bewijzen heeft voorgelegd en dat de bewering dat verzoeker geen bestaansmiddelen zou hebben, noch huisvesting om te overleven gedurende de tijd die nodig is om de formaliteiten te vervullen met het oog op het aanvragen van een verblijf niet aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. Een en ander moet immers worden gezien in het licht van de verdere motivering van de bestreden beslissing, waarin de verwerende partij er ook op heeft gewezen dat het verzoeker vrijstaat een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis en op het reïntegratiefonds van deze organisatie en dat dit verzoeker niet onbekend is aangezien uit zijn administratief dossier blijkt dat hij reeds begin 2016 vrijwillig teruggekeerd is met IOM naar Teheran. Verzoeker stelt dat de verwerende partij uit dit laatste gegeven ook had kunnen afleiden dat het feit dat hij daarna naar België is teruggekeerd de moeilijkheden die hij ondervond in Iran benadrukt. Hij had er immers op gewezen dat hij niet kon verblijven in Iran omdat het voor hem een vreemd land was, waar hij geen leven meer kon hebben of opbouwen, waardoor hij is teruggekeerd naar België, zo betoogt hij. Ook hiermee toont verzoeker niet aan dat de verwerende partij ondeugdelijk heeft geoordeeld. Zijn terugkeer via de IOM en het verblijf in Iran zijn immers bij uitstek een indicatie dat niets verzoeker verhindert om tijdelijk terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. In dat kader moet er nog op worden gewezen dat niet valt in te zien om welke reden verzoeker de door hem gewenste verblijfsmachtiging niet heeft gevraagd tijdens zijn verblijf aldaar. Verzoeker brengt in ieder geval geen concrete argumenten bij waaruit zou kunnen worden afgeleid dat de moeilijkheden die hij beweerdelijk in Iran zou hebben ondervonden van die aard waren dat zelfs een tijdelijk verblijf tijdens de behandeling van zijn aanvraag niet van hem zou kunnen worden verwacht.

In een tweede middelonderdeel viseert verzoeker het volgende motief:

“Betrokkene vermeldt dat hij niet kan terugkeren naar Iran aangezien hij sinds zijn bekering tot het christendom problemen ondervindt, het er voor hem niet veilig is en dat Iraanse christenen het meest vervolgd worden door de overheid en ook door hun familie. Echter, dit is een blote bewering. Betrokkene legt hier geen bewijzen van voor.”

Verzoeker betoogt dat deze motivering foutief is. Hij stelt dat hij weldegelijk een bewijs van zijn stelling dat hij als christen niet veilig is in Iran heeft voorgelegd, met name een getuigenverklaring van de pastoor van de Iraanse kerk van Brussel waarin wordt aangegeven dat verzoeker betrokken is bij de kerk en hij effectief de diensten heeft bijgewoond. De verwerende partij zou hier ten onrechte geen rekening mee hebben gehouden.

De Raad stelt vast dat de verwerende partij melding heeft gemaakt van de bij de aanvraag voorgelegde getuigenverklaringen en ook heeft gesteld dat verzoekers sociale banden niet van die aard zijn dat dienstig zou kunnen worden verwezen naar artikel 8 van het EVRM. Verzoeker meent echter dat de verklaring van 24 februari 2021 van de pastoor van de Iraanse kerk van Brussel het bewijs vormt van zijn stelling dat hij als christen niet veilig is in Iran. De Raad kan hem hierin niet bijtreden. In de verklaring wordt gesteld dat verzoeker in 2016 of 2017 een paar keer naar de kerk is gekomen, dat hij in januari 2021 via Zoom is teruggekeerd en dat hij 2 keer heeft deelgenomen aan een bijbelstudie te Luik, ook via Zoom. Naast het feit dat hieruit niet kan worden afgeleid dat er sprake is van een oprechte, en diepgewortelde bekering tot het christendom, brengt verzoeker met deze verklaring in ieder geval geen bewijs van zijn stelling dat hij door deze beweerde bekering niet veilig is in Iran en dus niet tijdelijk kan terugkeren. Waar verzoeker nog verwijst naar het “*Algemeen ambtsbericht Iran*” van het Ministerie van Buitenlandse Zaken van Nederland van mei 2022 om te staven dat hij in Iran als bekeerd kan worden gepercipieerd en/of een afvalligheid worden toegedicht waardoor hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een daadwerkelijk gevaar voor vervolging loopt, stelt de Raad vast dat hij dit ambtsbericht niet heeft voorgelegd bij zijn aanvraag, zodat de verwerende partij daarmee geen rekening kon houden. Daarenboven, en ten overvloede, blijkt uit niets dat de Iraanse autoriteiten of andere actoren in het land van herkomst op de hoogte zouden zijn van verzoekers bekering in België, zo die al zou kunnen worden aangenomen, of waarom hij automatisch na zijn terugkeer als een afvallige zou worden gepercipieerd. Aangezien de bewijslast op verzoeker rust, kon de verwerende partij terecht vaststellen dat verzoeker geen bewijzen heeft voorgelegd van zijn bewering dat hij niet kan terugkeren naar Iran omwille van het argument dat hij bekeerd is tot het christendom. Overigens valt niet in te zien waarom hij op deze gronden dan nog geen verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in België.

Samengevat toont verzoeker niet aan dat de verwerende partij onwettig, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk heeft geoordeeld.

2.3. Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie maart tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. WIJNANTS